

ESTHER DUE

Offentliggjort d. [26. maj 2016](#)

Livet er levet, og Esther Due på 84, sidder nu alene og venter på dets afslutning. Hun har ingen pårørende tilbage, ingen at blive i denne verden for.

DER ER INTET, DER HOLDER ESTHER HER

Tekst og foto af Joshua Ursin Hollingdale fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

”Dengang var der så mange gode minder,” siger Esther Due, mens hun lægger et billede fra sig, og samler et nyt op. Billedet forestiller en samlet familie – de er til påskefrokost og er opstillet foran Esther og ægtemanden Georgs villa i Næstved på Sjælland. Billedet er taget for 32 år siden. Knap to år før Esthers lykkelige tilværelse blev revet itu.

Esther mødte Georg på restaurant Den Røde Pimpernel på Vestergade i København klokken halv to om natten. Hun blev straks draget af hans lyse sind og muntre fremtoning, og derfor fulgte hun trop, da hele selskabet besluttede at takke ja til Georgs forslag om at fortsætte festen hjemme hos ham. Da natten endelig sluttede, lovede han, at han ville ringe Esther op. Det troede hun "ikke et sekund på". 14 dage senere ringede telefonen.

"Vi var i biografen, og jeg kan stadig huske, hvad vi så – Alt om Eva, hed den. Og så var det sket. Vi blev forelskede i hinanden," siger Esther.

I næsten tredive år bestyrede ægteparret Georgs konfektionsforretning i Næstved. De var glade, og Georgs lyse sind forlod ham aldrig. Indtil en lys solskinseftermiddag en weekend i 1986, hvor parret havde spist frokost i haven.

Esther stod i køkkenet og vaskede op, og Georg blev ved at sige, at hun skulle komme ud og nyde det gode vejr, mens det stadig var der. Så det gjorde hun, og ægteparret nåede at sidde og tale sammen i et kvarter, før Georg sank sammen i stolen. Han havde fået en blodprop efter et helt liv med dårligt hjerte. Og så var han væk.

30 år senere kan Esther kun beskrive Georg med tre ord.

"Jeg savner ham," siger hun, og uddyber, hvordan sorgen har ændret sig gennem tre årtier. I starten kunne hun mærke ham som en hånd, der pustede kold luft i hendes nakke. Nu er han langt væk fra hende, og i Esthers spirituelle sind synes det klart, at hun håber at se ham, når hendes eget liv endelig slutter.

HJERTEVENINDEN

Esther ser på fotografiet i hendes hånd. Øjnene lyser op. Så ser hun på et andet og ler hjerteligt, før ansigtet igen falder i tunge, betænksomme folder. På billedet i hendes hånd ses fire kvinder: Esthers to søstre, Esther selv og veninden Kirsten. Billedet blev taget for ni år siden til Esthers 75-års fødselsdag.

Før Esther flyttede ind på Friplejehjemmet, hjalp Kirsten med det meste – hun købte ind, hjalp til med madlavning og var en støtte, når Esther var allermest syg. Hun blev ofte natten over, når kroppen havde det værst, og Esther havde brug for en at holde i hånden.

"Hun var min hjerteveninde. Og en dag skulle hun ned til mig og spise frokost. Jeg ringede til hende klokken 10:30 og sagde, at jeg glædede mig til at hun kom herved til frokost. Hun glædede sig også, sagde hun. 10 minutter efter var hun væk. Jeg har aldrig set hende siden.

"Det var næsten så hårdt som at miste Georg, siger Esther, som er ked af, at det blev Kirsten, og ikke hende selv, der døde den dag." Hun var ikke mere end 72 år. Det var mig, der skulle herfra, ikke hende. Jeg havde jo levet mit liv. Jeg havde ikke noget til gode."

ENSOM OG VENTENDE

Esther føler, at livet er levet. Hun føler sig "træt af dage", og med en kviksvølvforgiftet lever, der næsten ikke kan mere, er dagene nu gået hen og blevet meget lange.

"Det er jo ikke sjovt at blive konfronteret med sine begrænsninger hele tiden," siger hun.

Kroppen kan snart ikke mere, sindet er helt mæt, og uden nogen at være til for, sidder Esther i de smukke omgivelser på Friplejehjemmet og venter på, at naturen går sin gang.

"Jeg har jo ingen pårørende. Ingen, der holder mig her," siger hun. Den eneste, hun har tilbage er sin søster Inga på 89, som bor på plejehjem i Randers. På Dagmargården, hvor Esther boede, før hun kom på Friplejehjemmet, kunne hun blive kørt på visit hos søsteren. Nu har hun ikke set hende i over et år. Og selvom de ringer sammen og sludrer et par gange om ugen, føler Esther sig alene – ensom og ventende. Men det er naturligt, mener hun.

Før Esther kom på Friplejehjemmet, skrev hun sin sidste vilje og sit testamente. Hun underskrev også et såkaldt livstestamente, som gør det klart, at hun ikke vil modtage genoplivende behandling, når hendes hjerte en dag stopper. Hun er klar.

"Alting hører jo op her i livet. Men det gør ikke noget, synes jeg. Jeg er ikke bange for at dø."[/vc_column_text]/[vc_column]/[vc_row]

Billedet forestiller en samlet familie – de er til påskefrokost og er opstillet foran Esther og ægtemanden Georgs villa i Næstved på Sjælland. Billedet er taget for 32 år siden. Knap to år før Esthers lykkelige tilværelse blev revet itu.

Til Esthers (første fra venstre) 75 års fødselsdag var "hjerteveninden" Kirsten (anden fra venstre) til stede. Tabet af Kirsten var for Esther næsten så hårdt som at miste Georg.